

[Landbrugsministeren.]

ikke, at jeg kan komme ind på en nærmere omtale af kendelsens resultat og begrundelse, men jeg ser med stor interesse hen til resultatet af justitsministeriets overvejelse.

Med hensyn til spørgsmålet, om en kommissionsafgørelse som den her omtalte kan få konsekvenser over for andre lejehusmænd, hvis ejendomme ved overtagelsen til selveje får pålagt jagtfredningsservitut, og om mulighederne for at øve indflydelse derpå skal jeg henvide til, at jagtfredning ifølge loven kan bevilges ikke blot, når en ejendom afhændes senest den 1. april 1959, men også ved et forudgående tilsagn, når ejeren forpligter sig til inden denne frist at afhænde ejendommen til selveje efter lovens regler. Dette er i motiverne til lovbestemmelsen nærmere uddybet således, at adgangen til på forhånd at tilrettelægge løsningen for den enkelte jordbesiddelse ved en samlet plan er tilsikret ejeren ved bemyndigelsen for landbrugsministeriet til at give forhåndstilsagn om de i loven omtalte begunstigelser, herunder eventuel jagtfredning.

Jeg må herefter anse det for at være i overensstemmelse med loven og dens forudsætninger, at jordlovsudvalget ved sine forhandlinger om samlede ordninger for en række større jordbesiddelser søger frem til en forhåndsaftale om en samlet plan, som forelægges landbrugsministeriet til godkendelse, således at der ved godkendelsen gives forhåndstilsagn om de begunstigelser — bl. a. med hensyn til jagtfredning — som der i hvert enkelt tilfælde findes grundlag for at indrømme ejeren i forbindelse med afhændelsen af ejendomme til selveje.

Det er således overladt til ejerne at forhandle sig til rette med lejehusmændene om ejendommenes overdragelse til selveje; og hvor der af hensyn til særlige vildtplejeforanstaltninger er givet tilsagn om en jagtfredning, som nedsætter ejendommens handelsværdi, har køberen efter loven krav på en tilsvarende nedsættelse af købesummen, for så vidt der ikke ved købesummens fastsættelse er taget hensyn til værdiforringelsen. Ifølge motiverne til lovbestemmelsen er det herved — og i øvrigt ved lovens regler om vildtskadeerstatning og under visse betingelser nedskydning af større vildt — tilset, at erhververne af de jagtfredede

arealer i videst muligt omfang beskyttes mod de med fredningen eventuelt forbundne ulemper og økonomiske tab.

Såfremt en af parterne forlanger det, skal nedslaget i købesummen fastsættes af en vurderingskommission og eventuelt en omvurderingskommission, men loven forudsætter som det normale, at køberen og sælgeren selv kommer overens om forholdet, hvad enten de aftaler et nedslag af en bestemt størrelse eller udligningen af nedslaget sker som led i afviklingen af andre godtgørelseskrav i henhold til loven.

Dette har også hidtil været den normale fremgangsmåde, idet de tilfælde, som det ærede medlem har fremdraget, så vidt mig bekendt er de eneste, hvor fastsættelsen af nedslaget i købesummen er indbragt til kommissionsafgørelse.

Om den foreliggende kendelse kan antages at ville danne præcedens for eventuelle fremtidige kommissionsafgørelser, forekommer mig vanskeligt at forudsige.

Den opgave, som loven stiller disse kommissioner, er at afgøre, hvor meget jagtfredningen nedsætter ejendommens handelsværdi, og bortset fra en bestemmelse om, at der ikke må tages hensyn til den mærværdi, som selve vildtplejeforanstaltningerne tilfører jagten, foreskriver loven ikke, hvorledes værdiforringelsen skal beregnes. Det er vel også tvivlsomt, om man i loven kunne have indsat nærmere beregningsregler, uden at man derved i større eller mindre grad ville have fraveget det princip, at forringelsen af ejendommens handelsværdi skal være afgørende for prisnedslagets størrelse. I hvert fald finder jeg ikke, at loven giver administrationen nogen mulighed for at fastsætte og gennemføre sådanne beregningsregler. Hertil kommer, at arbejdet med tilvejebringelse af samlede ordninger for de 61 godsder, der har anmodet derom, nu er ført så vidt frem, at ca. $\frac{2}{3}$ af disse ordninger allerede er godkendt af landbrugsministeriet, og det ville derfor næppe være helt rimeligt på indeværende tidspunkt at søge de gældende regler ændret med virkning for det resterende antal godsordninger, hvoraf en del er af mindre omfang.

I øvrigt mener jeg ikke, at der vil kunne tillægges en enkeltafgørelse på dette område en sådan virkning over for eventuelle frem-